SORIN CERIN

DUMNEZEUL MEU

-Poeme filosofice

2022

Sorin Cerin
Dumnezeul meu – poeme filozofice

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Dumnezeul meu : poeme filosofice / Sorin Cerin.
- Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-091-5

821.135.1

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-091-5

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN
-DUMNEZEUL MEU-
-Poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
-DUMNEZEUL MEU-
-Poeme filosofice-

1) Iluziile unei Existențe

Scăldat de razele Nesfârșirii,
Cuvântul Facerii,
își spală murdăria,
care i-a fost atribuită prin Rostire,
de un Dumnezeu,
care abia învăța să vorbească,
unui Univers,
al Înțelepciunii Eternității,
care l-a lăsat să-și clădească,
Iluziile unei Existențe,
a Vieții și Morții,
de care avea atât de multă nevoie,
pentru a se raporta,
Nemuririi.

2) Măreție

Depășit de Singurătate,
Dumnezeul Iubirii,
a decis să clădească Viața și Moartea,
întrupându-ne în Iluzii Existențiale,
în care să-și oglindească Măreția,
pe care a visat-o,

tocmai atunci când,
primele Clipe își înmuiau Destinele,
în sângele Suferinței,
unor viitori sfinți,
ale căror icoane,
vor putrezi,
pe ruinele catedralelor,
Iluziilor Vieților și Morților noastre.

3) Vândută unui Destin

Dinții cariați ai Zilei,
încă mai mușcă din carnea arsă a Clipelor,
pe grătarul Iluziilor Existenței,
la Focul Sacru al Iubirii,
ale cărui flăcări,
se înalță până dincolo de Eternitatea,
care calcă în picioare,
Viața și Moartea,
Cuvântului care ne-a zămislit,
Durerea,
Inimii de Cer,
vândută unui Destin,
al Nimănui.

4) Fără vreo excepție

Zidarii Amintirilor,
dărâmă Vise,
în loc să zidească Revederi,
pe strada prăfuită de Clipe,
a Destinului atâtor Suferințe,
care și-au scos la vânzare,
porțile din ce în ce mai largi,
gata să primească,
fără vreo excepție,
pe toți cei care doresc,
să le deschidă,
Iluziile Vieții și Morții.

5) Amânată pentru totdeauna

Trepte de Speranțe,
roase de asfaltul negru al Gândurilor,
stau gata să se prăbușească,
peste străzile linșate de Singurătățile,
care le calcă pragurile aprinse,
de Infernele rătăcite adânc,
prin Sufletele,
care și-au alungat,

până și Străinii Subconștienți,
ce le mai luminau până atunci,
Iluziile Vieții și Morții,
a căror întâlnire cu Iubirea,
a fost amânată,
pentru totdeauna.

6) Ne ascundeam uneori

Gratii debusolate de Uitare,
strivesc și acum,
Pașii zdrobiți ai Cuvintelor,
sub acoperișurile cărora,
ne ascundeam uneori,
de ploile uscate și amare ale Clipelor,
ale căror Destine,
nu vroiau să ne primească,
în Eternitatea lor,
care s-a dovedit,
în cele din urmă,
a fi furată,
din lacrima unui soare al Iubirii,
care apunea,
în colțul ochilor plânși,
ai Amintirii.

7) Prin Clepsidrele Zodiilor

Nisipuri de lacrimi,
se scurg prin Clepsidrele Zodiilor,
care și-au pierdut planetele,
la Jocul Hazardului,
pe care nu au reușit să-l prevestească,
în travaliul nașterii unei Lumi,
înecată-n Absurdul Creației,
știrbită de Clipele,
cu ajutorul cărora,
ar trebui să mestece Timpul,
ce-a început să băltească,
la tălpile roase de Vremuri,
ale Destinelor Nimănui.

8) Cursul pierdut de Vremuri

Copitele însângerate ale Zilelor,
sfarmă granitul dur al Destinului,
încercând să sculpteze,
albia unei Istorii,
prin care să devieze,
cursul pierdut de Vremuri,
al fluviului Deșertăciunii,

în care ne înecăm fiecare dintre noi,
Clipele dăruite de Naștere,
Timpului bolnav,
de răceala Privirilor,
unor Destine,
atât de străine de noi înșine,
încât ne-au fost dăruite de Existență,
ca fiind propriile noastre Iluzii ale Vieții și Morții.

9) Nefericire

Hemoragii de apusuri,
încă sângerează cu Clipe,
aprinse de Amintiri,
ca să ardă Timpul,
înfrigurat de noi înșine,
la masa de taină a unei Zile,
din care ne-am ospătat Destinul,
până când a căzut beat,
pe caldarâmul rece și umed,
al Lacrimilor,
pe care am început să ne plimbăm,
Nefericirea.

10) Ne sufocă

Alergăm printre falduri de cer,
bătuți de vânturile Anilor,
în pletele Clipelor,
pe care le pierdem,
duse de valurile unui Destin,
care ne îneacă,
oricât de bine,
am ști să înotăm,
încercând să ne menținem la suprafața,
Iluziilor Vieții și Morții,
care ne sufocă,
cu vuietul lor asurzitor,
de Absurd.

11) De pe bolta Viitorului nostru

Urme,
pierdute-n foșnetul frunzelor,
fără nervuri,
prin care să ne mai curgă Răsăriturile,
din care să donăm,
Clipelor accidentate,
ce mai au nevoie,

de sângele Inimilor noastre,
care încă mai bat apropouri,
la Eternitatea unei Stele,
pe care o privim cu teamă,
ca nu cumva să cadă vreodată,
de pe bolta,
Viitorului nostru.

12) Cei care hrănesc Eternitatea

Ninge-mă cu fulgii Clipelor,
regăsiți în furtuna unui Vis,
din care ne-am întremat,
Privirea Dumnezeului,
născut pentru a iubi,
Adevărul Absolut al Cuvântului,
care ne-a plămădit,
Înțelesul de a fi,
aici și acum,
cei care hrănesc Eternitatea,
cu Nesfârșirea Iubirii lor.

13) Din nou împreună

E-atât de mult gol,
în lacrima Icoanei Cuvântului tău,
încât simt,
cum,
până și Timpul se pierde,
căzând adânc,
în Uitare,
sfidând toate legile gravitației,
dintre Privirile înghețate,
pe care alunecăm,
conștienți fiind că ne vom lovi,
atât de tare,
de noi înșine,
încât până și Iluziile Vieții și Morții,
ni se vor sfărma,
în fulgii unei zăpezi albe și imaculate,
fără de sfârșit,
a ceea ce ar fi trebuit să fie,
Clipa Eternității noastre,
pe care nu mai avem cum să o strângem,
în brațele Destinului,
din nou,
împreună.

14) Oricât de scorojite

Ne-am atârnat icoana Iubirii,
pe Zidurile unor Lacrimi,
ale Timpului,
pe care nici o Clipă,
nu a vrut să le vopsească vreodată,
oricât de scorojite ar fi fost,
ștergând urma pașilor,
unui Dumnezeu al Iubirii,
care a respirat prin Cuvântul,
în care doream,
să ne ascundem Viitorul,
atât de porniți eram,
să cucerim o Existență,
pe care n-am fi bănuit-o,
pentru nimic în Lume,
că nu era a noastră.

15) Atunci când

Teancuri de Zile,
stau amăgite pe tejghelele Promisunilor,
unei Lumi a Nimănui,
din care suntem obligați,

să ne sculptăm Clipele,
după chipul și asemănarea,
unui Dumnezeu,
atât de străin de noi înșine,
încât nici măcar nu a vrut să mai audă,
de Catedrala Iubirii,
atunci când ni s-a năruit,
la tălpile Destinului.

16) Sub gheața groasă

Cuvinte vagaboande,
dorm pe străzile Amintirilor,
înghețând de frig,
în lipsa Virgulelor,
cu care să se acopere,
înaintea Întrebărilor geroase,
care ne fac Privirile să tremure,
sub gheața groasă,
de sfârșit de Lume,
a Destinului,
în care ne-am încarnat,
Iluziile Vieții și Morții.

17) Ne macină și azi

Curg cremenele sudorilor de scântei,
ale Cuvintelor,
pe stâncile neclintite,
ale Simțămintelor,
sculptate de Iluziile Vieții și Morții,
după chipul Suferinței,
care ne-a botezat Destinul,
la nașterea Lumii,
ale cărei dorințe,
ne macină și azi Existența,
cu Obsesiile Absurdului,
pe care suntem obligați,
să-l respirăm.

18) Ne spălăm fața Destinului

Aripile Zilelor,
sfințite de Iluziile Existenței,
planează maiestuos,
deasupra coroanelor de Întrebări,
ale Apocalipsei,
unui Timp al Nimănui,
cu stropii din sudoarea Clipelor căruia,

ne spălăm fața Destinului,
oglindindu-ne în Viață și Moarte,
pentru a ne aranja,
după moda mai bătrână decât Vremea,
a unui Dumnezeu,
ce pare,
că ne-ar fi avortat,
încă de la nașterea,
Iubirii.

19) Urma Cuvântului

La fel de însingurați,
de noi înșine,
am clădit Umbra Lumii,
care ne-a devenit,
o Urmă a Cuvântului,
ce pretindem,
că ar fi călcat pe acolo,
dedicându-i religii,
și Catedrale de Iubire,
fără să știm vreodată,
că Pașii Înțelesurilor sale,
n-au aflat niciodată,
de Privirile noastre,
pierdute în praful,
Iluziile Vieții și Morții.

20) În timp ce vom cădea

Furtuni apocaliptice de Vise,
strâng snopii Clipelor,
pe care le-au secerat,
crezând că vor coace,
pâinea Adevărului Absolut,
al Iubirii,
pe care să o rupem,
cât mai este încă fierbinte,
cu forța Privirilor tăcute ale Eternității,
din noi,
apoi,
să ne ardem buzele,
cu aburii îmbietori ai Cuvântului,
sub acoperișul căruia,
să ne ascundem Fericirea,
ca nu cumva să ne-o fure cineva vreodată,
fără să știm,
cât de flămânzi vom rămâne,
după ce vom afla,
că de fapt ne-am hrănit,
cu Adevărul Iluziilor Vieții și Morții,
în timp ce vom cădea,
în negura Singurătății.

21) Anotimpul lapidat al Iubirii

Plouă cu pietre,
peste Anotimpul lapidat al Iubirii,
care ar fi înșelat,
Deșertăciunea acestei Lumi,
ce guvernează Cimitirele de Cuvinte,
prin care trecem o existență întreagă,
pentru a poposi în cele din urmă,
într-unul din ele,
al cărui înțeles,
constă de fiecare dată,
în Moarte.

22) Menirea de a fi Trecători

Râuri colorate deVise,
sfârșesc în caruselul,
Iluziilor Vieții și Morții,
devenit Ocean,
al aripilor frânte,
care ne rotesc necontenit,
spre Absurd,
până când amețim,
înecându-ne în valurile sale de Iubire,

ce ne sfarmă stâncile sufletelor,
din care ne este plămădită,
Menirea,
de a fi Trecători,
pe podurile ruinate,
ale palmelor unor Zile,
care ne lovesc necontenit,
Amintirea,
vrând să o alunge pentru totdeauna,
în prăpastia,
unde nu vor mai exista Cuvinte,
Niciodată.

23) Noaptea Iubirii

Rupe-mi Doamne,
lanțurile grele ale Iluziilor Vieții și Morții,
din Cimitirele Cuvintelor,
în brațele cărora m-am născut,
pe LumeaDespărțirii,
de mine însumi,
cel încarnat în Deșertăciunea,
poveștii muritoare a unui Destin,
care în loc să trăiască,
cele o mie și una de nopți,
a ales doar una singură,
și aceea era tocmai Noaptea Iubirii,

dintre mine,
și Ochii Eternității Clipei,
atunci când câinii Orizonturilor,
sfâșie carnea Zilelor noastre de naștere,
până când în urma lor,
nu mai rămâne nimic,
din trupul firav al Amintirii.

24) Câte un alt Cer

Zguduit de vâltoarea razelor,
Stelei noastre căzătoare,
am alergat să o prind,
pe linia Orizontului Iubirii,
care se depărta mereu,
de Cuvântul care ne hrănea,
Iluziile Vieții și Morții,
lăsându-ne să ne visăm în voie,
Despărțirea,
de noi înșine,
care am devenit atât de străini,
Clipei în care iubeam,
încât a trebuit,
să ne căutăm fiecare,
câte un alt Cer,
sub aripile căruia,
să putem deveni ploaia,

cu lacrimile tari şi reci,
care ard și acum,
stropii căzuți,
de pe fața Nimănui,
care se numește Amintire.

25) La rădăcinile cărora

Stele însingurate,
părăsite până și de către Destine,
ning cu Clipe,
pe obrazul Iubirii,
sperând să devină,
născătoarele unui Timp nou,
al Cuvântului Facerii,
din care să ne modelăm o Lume,
pe care să nu o pierdem niciodată,
printre buruienile unor Vise efemere,
la rădăcinile cărora să ne încălzim,
Iluziile Vieții și ale Morții.

26) Își pierduseră Glasul

Strigam în urechile Timpului surd,
cât puteam de tare,
să-mi lase Clipa Eternă a Iubirii,
neștiind că Privirile,
își pierduseră Glasul,
la taraba Singurătății,
unde a fost vândut pe nimic,
unei Deșertăciuni,
care-l luase pentru a-și hrăni,
Iluziile Vieții și Morții,
până când Pașii Destinului,
ne vor fi vânduți la rândul lor,
Cimitirelor de Cuvinte,
în care vom rămâne,
pentru totdeauna.

27) Să ne lase cel puțin o Clipă

Clepsidre rănite de Clipele,
ce nu vor să ne părăsească,
sângerează cu Apusuri,
peste Cuvintele Singurătății,
ale căror Fețe murdare,

își spală Viitorul,
cu forfota însângerată a acestora,
de pe fruntea unui Timp,
care nu ne-a acceptat niciodată,
să ne lase cel puțin o Clipă,
fără prețul plătit,
Iluziilor Vieții și Morții.

28) De cât de mult te-au așteptat

Și-am început,
să-mi rup Cerul Viselor,
să-l strâng în Palmele Cuvintelor,
murdare și muncite,
de cât de mult,
te-au așteptat,
să înotăm,
prin șanțurile lor adânci,
prin care curge sudoarea Înțelesurilor,
din care să ne clădim,
Palatul de cleștar al unui Destin,
la porțile căruia,
să nu lăsăm,
niciodată,
să intre Deșertăciunea.

29) Ne umbresc și azi

N-am înțeles,
de ce?,
Destinul ne-a rămas,
o Urmă spălată,
de pe fețele Iluziilor Existenței,
care ne umbrește și azi,
Viitorul,
cu resturile ei de Cuvinte,
aruncate la Gunoiul Creației,
de Dumnezeul,
unei Iubiri,
care nu a fost niciodată,
a noastră.

30) Tăiate în cioburile Apusurilor

Clinchete de Zile,
sparg paharele de cristal,
cu care ne ciocneam,
Norocul Privirilor,
tăiate în cioburile Apusurilor,
unui Cuvânt,
care și-ar fi uitat,

Iubirea acasă,
fiind înfierbântat,
de jocurile murdare, reci și triste,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
pe care le-a găsit la colțul străzii,
Destinului nostru.

31) Ne ară sfidătoare

Noroiul amenințător,
al Angoaselor,
se depune pe tălpile,
Gândurilor,
ce-abia se mai urnesc,
lovite de biciul rece și necruțător,
care aprinde Zilele Destinelor,
ce ard în flăcări de Neliniște,
pe spinarea gârbovită a unei Lumi,
care trage în continuare,
plugul greu și tăios,
al Iluziilor Vieții și Morții,
care ne ară sfidătoare,
fiecare părticică de Iubire.

32) Devenind nisipul Clepsidrelor

Cădem adânc,
devenind,
nisipul Clepsidrelor,
pentru a ști cât de mult,
poate iubi Dumnezeu această Lume,
a Dezastrelor,
pe care le ajutăm,
întreaga noastră existență,
să respire,
prin porii Clipelor,
de care ne împiedicăm,
Destinul,
de fiecare dată,
când vrea să evadeze,
din lanțurile amăgitoare,
ale Iluziilor Vieții și Morții.

33) Nici măcar o firimitură

Rădăcini uscate,
de Convulsiile Cuvintelor desfrânate,
ale Deșertăciunii,
pe care am invitat-o,

fără să știm cine este,
la masa de taină,
a Iubirii,
care este trupul Lui Dumnezeu,
pe care L-am gătit în fel și chip,
în bucate cât mai alese,
dorind să servim pe toată lumea,
fără să știm,
că nouă nu ne va mai rămâne nimic,
nici măcar o firimitură,
de Adevăr cu care să ne potolim,
foamea de noi înșine.

34) Sudoarea Eternității unei Clipe

Furtuni apocaliptice de Vise,
fulgeră cu Pasiuni,
peste sudoarea Eternității unei Clipe,
care ne spală fața Timpului,
pe aripile căruia,
zburăm spre Perfecțiunea,
Iluziilor Vieții și Morții,
a căror sânge,
curge prin venele Destinului nostru,
spre a se vărsa,
în oceanul Cimitirului unui Cuvânt.

35) Doar fiind vinovați

Dalta Regretelor,
sapă adânc în stânca Viitorului,
sculptând fața Absurdului,
după chipul și asemănarea,
Iluziilor Vieții și Morții noastre,
pe care le respirăm,
ca un dar al Păcatului Originar,
făcut de un Dumnezeu,
al Singurătății,
care se vroia alături de noi,
doar fiind vinovații de serviciu,
ai propriei Sale greșeli.

36) Ne-am înglodat Destinul

Naufragiați pe oceanul Speranțelor,
loviți de valurile unei Existențe,
a Nimănui,
vrem să ajungem în portul,
fără adresă,
al unei Iubiri,
despre care,
încă mai credem,

că ne așteaptă,
fluturând eșarfa Viitorului,
oricât de mult ar sfida,
Cerul înjosit de furtunile,
Iluziilor Vieții și Morții,
în datoriile cărora,
ne-am înglodat Destinul.

37) Din sertarul cu Gânduri

Erai atât de multă floare,
încât ți-au rămas și azi petalele,
între coperțile cărții Destinului meu,
ce a devenit biblia unor sfinți ai Iubirii,
care și-au călugărit Clipele,
în așteptarea Învierii,
unei Priviri,
pe aripile căreia să zbor,
până departe în mine însumi,
unde să te regăsesc,
la fel de Primăvară,
precum erai,
înainte de a rătăci,
printre Iluziile Vieții și Morții,
din sertarul cu Gânduri,
al Deșertăciunii.

38) Către tarabele Viselor noastre

Zori costelivi și vineți,
duși de Timp,
către tarabele Viselor noastre,
spre a ne fi vânduți,
la suprapreț Regretelor,
din care suntem obligați să ne gătim,
Ciorba de Clipe,
pe care să o servim,
la masa pretinselor Iubiri,
îmbrăcați de fiecare dată,
în ținuta de gală,
a Iluziilor Vieții și Morții.

39) Plouată mereu

Fețe spălate de Clipe,
se încolonează cuminți,
așteptând nerăbdătoare,
Cimitirele de Cuvinte,
care să le călăuzească Destinele,
către Iluziile Vieții și Morții,
pe care le vor bea însetate de Adevăr,
întreaga lor Existență,

căzută în prăpastia Absurdului,
din care-și vor face acoperiș,
deasupra Suferinței,
plouată mereu,
cu Nepăsare.

40) Însărcinate să nască Destine

Cavalerii Apocaliptici ai Fericirii,
cântată pe aria falsă,
din opera unei Lumi a Nimănui,
îmbrăcați în Zalele Timpului,
de Carton presat,
de Zilele însărcinate,
să nască Destine,
la Maternitățile groazei,
din catacombele Iubirilor,
pierdute,
în bordelurile Existenței,
care și azi mai licăresc,
prin întunecimile murdare și umede,
ale Uitării.

41) Gânduri răsfirate

Zmeie multicolore,
de Vorbe-n vânt,
ținute de sforile roase,
trase de către Destine,
încă mai stau,
în aerul rarefiat al Golului,
din înălțimile Cuvintelor,
fără de sens,
pe care ne mai zboară și azi,
Gândurile răsfirate,
a ceea ce ar fi trebuit să fie,
Adevărul unei Iubiri.

42) Din Inima Iubirii

Înotam prin praful stelar putrezit,
de frunzele Clipelor,
care și-au părăsit,
venele nervurilor tăiate ale Toamnei,
din Inima Iubirii,
plecată spre Eternitatea unei Stele,
a Adevărului Absolut,
din care a coborât,

în această Lume,
a Privirii tale,
vândută prea ieftin,
pe taraba Deșertăciunii,
pentru a fi cumpărată,
de către Iluziile Fericirii,
din care Viața și Moartea,
și-au croit cavouri de lux,
pentru Cimitirele de Cuvinte,
ale Timpului neiertător.

43) Lama Eternității

Cuvintele de nisip,
construiesc acum,
castele de Vorbe-n Vânt,
pe țărmurile,
care ne-au spălat Urmele,
cu atât de multă Apă a Vieții,
încât Moartea,
a reușit să-și clădească,
un adevărat Ocean al Uitării,
din noi înșine,
care și azi,
spală tălpile pline de bătături,
ale Inimii,
ce dor atât de tare,

atunci când călcăm Timpul,
și nu pot fi tăiate,
nici chiar de Lama Eternității,
vreunei Clipe din Lume.

44) Pentru a hrăni cu trupurile noastre

Gări pustiite,
de propriile trenuri,
ale Speranțelor ruginite,
alături de peroanele insalubre,
ale Destinelor,
pe care le bănuiam,
undeva-cândva,
că ne vor duce departe,
de pacea dezlănțuită,
printre Visele,
luptelor din noi înșine,
în care ne pierdusem,
de asemeni,
încrederea,
că ne vor salva,
de Lumea Nimănui,
din care am fost plămădiți,
pentru a hrăni cu trupurile noastre,
Iluziile Vieții și ale Morții.

45) Fericirea unei Suferințe

Gratii maniacale de Idei,
încătușează Cerul Viselor,
care-și surpă fruntea,
de Zidurile Destinelor,
ce ne străjuiesc Iluziile Existenței,
prin labirintul cărora,
suntem obligați,
să ne găsim Fericirea unei Suferințe,
care nu-și va arăta niciodată adevărata față,
sculptată după chipul și asemănarea,
unui Dumnezeu însingurat,
al Iubirii noastre.

46) Nu poate fi iertat

Nici Steaua Viselor noastre,
pierdută-n ceața Iluziilor Existenței,
nu poate să ajute Iubirea,
iluminându-i calea,
după ce a fost înmormântată,
în Cimitirul Cuvântului căzător,
care arde pe bolta Amintirilor,
scriind cu litere de foc,

numele unui Timp,
ce nu poate fi iertat,
nici măcar de Iluziile Vieții și Morții,
vreodată.

47) Trist și sadic

Zodii pierdute,
în Privirile fără Cuvinte,
ar vrea să ne arate Eternitatea,
care a alungat Timpul,
de la masa Destinelor,
lăsând furtunile Simțămintelor,
să aducă aerul proaspăt,
de început de Lume,
al Iubirii,
din Tărâmurile Viselor,
unde nu a existat niciodată,
Păcatul Originar,
al unui Dumnezeu,
trist și sadic,
de atâta Singurătate,
care ne curge și azi,
prin venele Clipelor,
Iluziilor Vieții și Morții.

48) Un Dumnezeu al Iubirii

Dumnezeu ne-a dat ca rest,
mai multă Suferință decât Fericire,
mai multă Noapte decât Zi,
mai mult Întuneric decât Lumină,
fiindcă am vrut,
să ne plătim datoriile Eternității,
față de Păcatul Originar,
aflat în cârdășie cu Timpul,
în capcana căruia am intrat,
pe care l-a inventat tot El,
fiind atât de Singur,
încât i-a creat Moartea,
pe care nu putea să se răzbune,
fiindcă n-avea cum să greșească,
întrucât Cunoașterea nici nu exista,
și-atunci ne-a dat-o nouă,
să o ducem pe Inima bătătorită a Iubirii,
născând în sfârșit Ura,
de care avea atât de multă nevoie,
ca să ne dovedească,
că poate în sfârșit,
să Iubească,
devenind astfel,
un Dumnezeu al Iubirii.

49) Să ardă cu veșnicia ei

Niciodată n-aș dori,
să las Lacrima Amintirii,
să ne spele Clipa de acum,
în care existăm,
fără să lăsăm ușa Timpului,
deschisă vreodată,
știind că vine să ne fure,
Existența,
din colțul Inimii Cuvântului,
care ne-a devenit,
Lumina Divină care ne învelește,
zăpada imaculată a Iubirii,
a cărei Foc Sacru,
ar vrea să ardă cu Veșnicia ei,
Deșertăciunea.

50) Ne descompun Visele

Candele de Cer,
ne ard trupurile Cuvintelor,
cu Amintirile Păcatelor Originare,
care și acum,
ne descompun Visele,

prin Cimitirele de Gânduri,
care ne hrănesc Singurătățile,
bolnave după Străinul,
din noi,
pe care îl întâlnim atât de rar,
ca să putem ști,
cât de departe,
este neînțelesul Iubirii,
rătăcit în Eternitatea Clipei,
din firimiturile căreia,
sperăm să ne potolim setea,
de Iubire.

51) Venele Viselor

Jurnale de Ceruri,
sparte de Furtunile țipătoare,
ale Absurdului,
se citesc de Zorii însângerați,
care și-au tăiat Venele Viselor,
în lamele ascuțite,
ale unui Destin,
alungat de Dumnezeul Nimănui,
tocmai în brațele noastre,
tatuate cu Liberatea,
de a ne ucide Zilele,
după bunul plac,
al Timpului,

pe care nu l-am avut niciodată,
pentru noi înșine.

52) Obligați să conviețuim

Cât Adevăr Absolut,
să fi îndurat Absurdul,
încât a primit cadou de la Existență,
trupul descărnat al Clipelor noastre?,
care să hrănească,
Sfinții Părinți ai unor Ceruri,
care nu ne-au aparținut niciodată,
lipsite de Viitorul,
în care să ne putem oglindi,
Viețile,
răpuse oricum de Soarta,
Cimitirelor de Cuvinte,
în care suntem obligați,
să conviețuim.

53) Pe umerii Iubirii

Ramuri înmugurite de Vise,
care nu s-au născut niciodată,

la porțile Zilelor noastre,
pentru a fi culese,
de Orizonturile înflăcărate,
ale Timpului,
la poalele căruia,
ne lăsam frâurile Sentimentelor,
să prindem Eternitatea Clipei,
pe care să o îmblânzim,
pentru a fi legată,
de caleașca Viitorului,
ca să ne ducem,
pe umerii Iubirii,
Steaua Luminii Divine,
a cărei iluminare,
încă mai sperăm,
să ne arate calea,
spre Adevărul Absolut.

54) Anii rupți în coatele Viselor

Poduri rătăcite,
peste genele Apusurilor,
își mai caută și acum,
calea către Nesfârșirea,
dintre Ziua legămintelor,
Focului Sacru Divin,
care ne mistuie Adevărul,

călindu-l cu Profunzimea Iubirii,
și Anii rupți,
în coatele Viselor,
din Pașii Străinului înecat,
în sângele Zorilor,
Clipei,
care ne-a fost dată,
odată cu Eternitatea,
pe care putem,
să o rătăcim,
atât de ușor,
printre Cimitirele de Cuvinte,
ale Iluziilor Vieții și Morții.

55) Icoana Jertfei

Promisiuni jucate,
la ruleta Amintirilor,
de Visele care stăpâneau,
undeva-cândva,
regatul Privirilor vii ale Cuvintelor,
pe Nesfârșirea cărora ne pierdeam,
până și Iluziile Vieții și Morții,
crezând că Eternitatea,
este verigheta prin care Dumnezeu,
ne recunoaște,
Adevărul Absolut al Iubirii,

care ne devenea astfel,
Icoana Jertfei,
fără să realizăm,
cât de mult rătăcim,
prin Catedrala ruinată,
de Păcatele Originare,
prin care erau obligate,
să treacă,
Sufletele noastre,
din ce în ce mai pustii,
până când am înțeles,
că unica salvare,
constă în Moarte,
rămânând pentru vecie,
credincioși,
acelui Dumnezeu,
care ne-a dăruit-o.

56) Să le încălzească

Suntem obligați,
de Păcatul Originar,
să ne ucidem Clipele,
dăruindu-le Iluziilor Vieții și Morții,
care astfel prosperă,
printre ruinele Sufletelor noastre,
rătăcite,

la porțile mereu închise ale Fericirii,
din care sperăm,
să ne rupem cel puțin,
o firimitură de Adevăr,
pe care să-l înrămăm,
alături de Icoana Iubirii,
pe zidurile reci și insalubre,
ale Destinelor,
ca să le încălzească,
cu Lumina Divină,
a Viselor noastre.

57) La tălpile Clipei unei Iubiri

Lasă-mi Doamne,
să ningă cu petale de Simțăminte,
pe Cerul Inimii Tale,
prin care-mi respir,
Iluziile Vieții și Morții,
îngenuncheate la tălpile Clipei,
unei Iubiri,
pe care atât de puțini o văd la față,
încât a devenit o Legendă,
pe care o mai povestesc,
Visele mai bătrâne decât Vremurile,
Creației Tale,
prin Catedralele dărâmate ale Amintirilor,

bântuite de furtunile Uitării,
împiedicate prin Urmele chipului tău.

58) Magazin la mâna a doua

Câtă Primăvară să fi murit,
în Ochii Iernii noastre,
încât a înghețat,
părăsită,
la margine de drum,
fără ca măcar,
să-i aprindem o lumânare,
de Dor,
la căpătâiul Cuvântului,
în care am respirat,
pentru prima dată,
aerul tare,
al înălțimilor unei Iubiri,
peste care zburam,
înveliți cu mantaua Clipei Eternității,
pe care cineva a găsit-o acum,
pe rafturile prăfuite ale Uitării,
dintr-un magazin la mâna a doua,
așteptând ca altcineva să o îmbrace.

59) Că poate fi al Nimănui

Lacrimi zăvorâte,
de strigătele surde ale Amintirilor,
rup talazurile Dorului,
inundând Clipele pierdute,
la ruleta Destinului,
de Furtunile indiferente ale Timpului,
din trupul căruia ne-am făcut,
Verighete de candele aprinse,
la mormintele Cuvintelor,
din Cimitirul unui Viitor,
despre care n-am fi crezut,
pentru Nimic în Lume,
că poate fi al Nimănui.

60) Dumnezeul a toate și a tot

Deseori l-am întrebat,
pe Dumnezeu,
de ce nu a creat Lumea,
ca fiind o umbrelă,
care să ne ferească,
de Păcatele Originare,
ale Pașilor pierduți,

prin catacombele unui Timp,
care oricum nu este și nici nu va fi,
niciodată al nostru,
mi-a răspuns,
într-un târziu,
mai bătrân decât Vremea,
că n-ar fi crezut vreodată,
că Iubirea,
poate fi mai puternică,
decât El,
Dumnezeul a toate și a tot.

61) Schizofrenic și neînțeles

Șanțuri adânci și inundate de trădări,
brăzdează frunțile întunecate,
ale sfinților unor Clipe,
măcinate de către Destin,
la moara Iluziilor Vieții și Morții,
care cerne și azi,
făina Deșertăciunii,
pentru ca pâinea Absurdului,
să nu lipsească niciodată,
de pe masa unui Dumnezeu,
schizofrenic și neînțeles,
până și de Iubirea,
prin care pretinde,

că s-ar fi întrupat,
în Sufletele noastre.

62) Noroiul Existenței

Drumuri umbrite de Urmele,
Cuvintelor ce s-au înglodat,
în noroiul Existenței,
întrupându-ne Destinele,
căzute cu genunchii Clipelor,
în Suferința unei Lumi,
pe care până și Dumnezeul Iubirii,
o lăsase pradă,
Iluziilor năucitoare,
ale Vieții și Morții,
pentru care,
știind că a greșit,
și ne-având încotro,
a pregătit Păcatele Originare,
sperând că astfel le va distruge,
prin noi,
cei osândiți să le ducem,
pe umerii gârboviți ai Zilelor,
la Cimitirele Cuvintelor,
unde să ne înmormântăm alături de ele,
pentru totdeauna,
Timpul.

63) Afiş Ros

Ferestrele Zilelor opace,
se deschid,
Deşertăciunii,
vrând să sfarme câte o bucată de Cer,
cu colţii tăioşi ai Plictiselii,
unei Lumi,
care-şi aşteaptă şi acum,
Timpul ei,
în gara unde nicio Clipă Eternă,
nu vrea să poposească,
dichisit pentru nunta cu Nesfârşirea,
unei Iubiri,
care-şi anunţase prezenţa,
pe un Afiş Ros,
de ploile Cuvintelor reci şi insalubre,
pe care nu se mai putea descifra nimic,
fiindu-ne şterse numele,
pentru totdeauna.

64) Nu le vom putea plăti niciodată

Câtă Suferinţă,
trebuie să ne fi întrupat,

Dumnezeu,
încât a dat pe dinafară,
până și în ochii Străinului din noi,
ale cărui Lacrimi,
au devenit,
Oceanul Iluziilor,
Vieții și Morții noastre,
pe care navigăm fără să știm,
înglodați în datoriile Viselor,
pe care nu le vom putea plăti niciodată,
Icoanelor unor Iubiri.

65) Ochi întunecați

Porțile întunecate ale Lumii,
nu lasă niciodată,
să intre Zorii Adevărului Absolut,
convinsă fiind,
că aceștia i-ar arde atât de tare,
Iluziile Vieții și Morții,
cu Focul Sacru al Iubirii,
încât ar trebui să renunțe,
la Păcatele Originare,
care au consacrat-o,
în ochii întunecați,
ai unei Existențe,
ce a rămas din acest motiv,
a Nimănui.

66) Fie ele și de gheață

Paradisuri pierdute,
prin Cimitire de Cuvinte,
își dorm somnul de veci,
Clipele noastre,
tăcute,
prin cavourile Gândurilor,
de unde a dispărut Dumnezeu,
fiindcă nu mai avea ce căuta,
la mormintele Amintirilor,
unde să pună un buchet de flori,
fie ele și de gheață,
ale unei Iubiri,
acum ofilite,
în care pretindea,
undeva-cândva,
că s-ar fi întrupat,
lăsându-ne să respirăm prin ea,
doar Deșertăciunea.

67) Deșertăciune și Timp

Rugăciuni de cremene,
se lovesc de Visele,

statuilor Cimitirelor de Cuvinte,
scoțând scântei de Speranțe,
care aprind rugul,
Focului Sacru al Lumii,
pe care ne prăjim Clipele,
la sărbătoarea Existenței,
făcând risipă,
de atâta Carne de Timp,
care se aruncă,
pe apele învolburate,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
pe care suntem obligați,
să le traversăm,
la fel de dezbrăcați,
pe cât de goale ne sunt,
Zilele costelive și bolnave,
ale unui Timp al Deșertăciunii,
ce nu ne-a aparținut niciodată.

68) În caruselul unui Destin

Unghiile Cerului,
scormonesc țărâna trupului Zilei,
încercând să o readucă la viață,
din brațele Apusului,
încolțit în Privirea ta pierdută,
la Jocurile de Noroc,

ale unui Dumnezeu,
care pare a fi amețit,
mai demult decât Vremea,
de când și-a învârtit Anii,
în caruselul unui Destin,
al Iluziilor Vieții și Morții.

69) Cu întreaga ei întrupare

Depărtări mai mari,
decât în noi înșine,
nu vom afla niciodată,
pe tărâmul Cerului înnegurat,
de greutatea plumbului unor Cuvinte,
cu ajutorul căruia,
și-au capitonat porțile mereu deschise,
Norii Destinului,
unor Iluzii ale Fericirii,
pe care le savurează Viața,
îndatorată Morții,
cu întreaga ei întrupare,
din Privirea ta,
pierdută către Nicăieri.

70) Să ne plămădim Visele

Cine ar fi crezut,
că Dumnezeu,
ne-ar fi jefuit Clipele,
din buzunarele Speranțelor,
pe care le-am invitat,
la masa de taină,
a Cerului Nesfârșirii,
unor Priviri debusolate,
căzute pe asfaltul rece al Uitării,
tocmai din Icoanele Jertfei,
unor Sfinți ai Iubirii,
din care încercam,
să ne plămădim Visele,
fără să știm,
că acestea erau demult vândute,
Deșertăciunii.

71) Dumnezeul meu

Furtuni aprinse,
din Focul Sacru,
al Jarului sângelui,
Clipei înfierbântate,

de Eternitatea,
care mi-a dăruit,
întregul tărâm al Iubirii,
unei Lumi,
pe care am descoperit-o,
doar în Privirea ta,
atunci când,
am fost obligat,
de către Existență,
să-i răspund,
cum cred că ar arăta,
Dumnezeul meu,
chiar dacă eram pierdut,
printre Cimitirele de Cuvinte,
din preajma Catedralei,
Străinului din mine.

72) Care va licări

Săgeți otrăvite ,
de Norocul pierdut,
ne străpung Amintirea Despărțirii,
printre gratiile Iluziilor Existenței,
de care-și reazămă fruntea,
Cuvântul Singurătății,
ultimei și unicei noastre Clipe,
pe care oricât de mult,

am căuta-o,
nu o vom găsi,
fiindcă ea va rămâne,
diamantul strălucitor,
care va licări,
la tălpile Nemuririi,
pierdută definitiv,
pe bolta Nimănui.

73) Fericirea Non-Sensului Existenței

Caii liberi,
ai Iubirii unor sfinți părinți,
de pe zidurile veșnic în ruină,
ale Catedralelor Iluziilor Vieții și Morții,
aleargă în brațele Zilelor,
trăgând cu greu,
bucatele Păcatelor Originare,
la masa cea de taină,
a Desfrâului unei Lumi,
unde ni se vor servi,
noi gustări de Suferințe,
asezonate cu crudități de Absurd,
pentru a ne obișnui,
cu Fericirea ,
Non-Sensului Existenței.

74) Trupul Infinitului

Peroane pustii,
de Priviri pierdute,
trag la trenurile irosite ale Zilelor,
pe care nici o gară de Amintiri,
nu le mai vrea,
întrupate în vreo Clipă,
care să îmbrățișeze,
Cerul palid al vreunui Cuvânt,
în care am putea rămâne,
ningând cu Vise,
peste Nemărginirea,
care a rămas,
tot pe terasa Ochilor noștri,
unde am îmbrățișat,
pentru prima dată,
trupul Infinitului,
din Strălucirea Stelei,
care credeam,
că ne va călăuzi,
până la capăt,
Iubirea.

75) Înțelesuri fără opreliști

Poduri susdpendate,
se arcuiesc,
peste pleoapele Gândurilor,
dintre Cerul unui Cuvânt,
pe care-l brăzdam împreună,
cu Eternitatea,
dinainte de a fi Existența,
și Iubirea unui Dumnezeu,
pe care doar Păcatele Originare,
o pot înțelege,
atunci când vulcanii Simțămintelor,
tind să erupă,
peste furtunile Înțelesurilor fără opreliști,
ale unei Lumi,
naufragiată în propriul Absurd.

76) Prin Catedralele Viselor Trucate

Zodii strivite,
de propriul Timp,
încremenit în statuia unui Dumnezeu,
ce pare a nu-și mișca niciodată,
Pașii Clipelor,

prin Catedralele Viselor Trucate,
ale Fericirii,
înglodate-n datoriile unor Zile,
pe care le-au creditat,
cu o sumedenie de Păcate Originare,
și cu toate acestea,
par a nu-și fi plătit nici acum datoria,
către Iluziile Vieții și Morții,
părăsite pentru totdeauna,
de Adevărul Absolut.

77) Răsăriturile Păcii

Furtuni de praf,
în ochii însetați de Nesfârșire,
ai Cuvântului,
care ne-a primit,
în Inima Visului său,
care nu rezona,
cu Iluziile Vieții și Morții,
încât am reușit,
să vedem de la fereastra sa,
Ochii Focului Sacru,
al Necuprinsului unei Iubiri,
în care ne-am avântat,
uitând de Lumea dezlănțuită a Zilelor,
care ne erau oricum furate,

de către Destin,
pentru a rămâne pe vecie,
ascunși în Catedrala Străinului Fericirii,
care pulsează în sângele,
Răsăriturilor Păcii din noi.

SORIN CERIN
-DUMNEZEUL MEU-
-Poeme filosofice-

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere

de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea

imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales,

pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul

9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

SORIN CERIN
-DUMNEZEUL MEU-
-Poeme filosofice-

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii", ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori", în rest, „totul e vînare de vînt". Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie", cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii,

cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar". Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete". Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii". Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei". Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă", „Nemurire", „Iluzie", „Absurd", „Tăcere", „Moarte", „Eternitate", „Adevăr Absolut", „Vis", „Liber Arbitru", „Păcatul Originar", „Iubirea", „Singurătatea", „Înstrăinarea", „Dumnezeu" şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum". Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării

cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu

e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.

Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota

meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine". Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul" semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare": „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată." Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum."/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului". Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile

a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”,

însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.
Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu

mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.

- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.
- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

SORIN CERIN
-DUMNEZEUL MEU-
-Poeme filosofice-

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii

frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."
- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea

implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."

- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".
- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective,

"lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"

- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**"Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…"
- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul

“Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986